

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngồi một mình trong ‘biệt giam’, ngoài cái khó chịu vì bị còng tay và cùm chân, chính cái bóng tối kéo dài nhiều ngày đêm làm tăng nỗi cô quạnh khiến tôi hiểu và nếm được cái mà thiên hạ gọi là ‘rầu não ruột’. Nhiều lúc tôi có cảm giác mình đang bị chôn sống, tay chân không cử động được, muốn căng lồng ngực để hít một hơi mà như có cả trăm ký đất đá đè lên trên, cơ hồ như đứt hơi sắp chết. Phải mất mấy tuần lễ mới dần dần thích nghi, tạ ơn Thượng Đế tạo cho mỗi người một cơ thể tuyệt vời. Không khí trong cái ‘lỗ huyệt’ vừa ẩm thấp vừa nóng bức khiến lúc nào cũng nhớp nhúa mồ hôi ướt hết cả chiếc áo lót duy nhất đang mặc. Sợ bị viêm phổi, tôi muốn cởi áo ra nhưng biết làm sao đây vì hai tay đều bị còng sau lưng ? Thế là ‘trò chơi’ thứ nhất trong ‘biệt giam’ là làm sao cởi áo ra rồi dùng miệng mà trải dưới sàn cho khô. Đêm về hơi lạnh, lại chơi tiếp, là cố sức mặc áo vào. Cứ thế mà thời gian trôi qua, hết ‘chơi’ tới học, hết học tới cầu nguyện, hết cầu nguyện là ngủ !

Chơi với chiếc áo, với mấy con gián và cả với những chú chuột. Chơi với người bên cạnh bằng cách mở vòi nước (là cả một trò vui vì dĩ nhiên là phải mở bằng miệng) rồi đợi lúc cúp nước (thời buổi ấy : 1976-1978, cả thành phố cúp nước thường xuyên) rồi ngậm vòi nước mà thổi vào ống để nói chuyện với người láng giềng đồng cảnh ngộ. Trò chơi này khá vui chỉ khổ cho kẻ đang nghe mà có nước trở lại ! Học bằng cách ôn lại cách chia các động từ tiếng Pháp, nhớ lại các quyển truyện đã đọc rồi hát nhảm lại các bài ca đủ mọi thể loại đã thuộc lòng từ nhỏ đến lúc vào tù. Hết chơi hết học thì luyện tập thể dục để giữ gìn sức khoẻ nhưng vì đói triền miên nên tập ít thôi, vả lại có múa máy gì được đâu vì tay bị còng và chân bị cùm, chỉ biết đứng lên ngồi xuống thôi ! Thời giờ còn lại là cầu nguyện và ngủ. Phải thú nhận một điều là có rất nhiều giờ để cầu nguyện. Vì không có sách vở nên chỉ lần hạt Mân Côi bằng cách bấm đốt ngón tay và lẩm nhẩm nói đủ mọi chuyện cho Chúa nghe.

Đến khi ra phòng giam tập thể, 24 giờ trong tù cũng vẫn dài lê thê như nhau, nhưng ít giờ cầu nguyện hơn. Đến thung lũng tử thần A 20, phải lao động khổ sai suốt ngày, phải ‘tích cực’ tìm tòi chung quanh hầu ‘cải thiện’ cái dạ dày lúc nào cũng kêu réo. Một mồi là một phần, vừa đặt lưng xuống là ngủ liền, nhưng bị chi phối bởi nhiều thứ vật chất để mưu sinh nên việc cầu nguyện dễ bị giảm thiểu và rất nhiều khi lãng quên. Lo toan phục vụ cho ‘cái xác’ đâu có gì đáng trách, nhưng vì quá bận rộn lo cho phần xác mà lãng quên phần hồn thì có gì không ổn.

Bài Tin Mừng hôm nay cho chúng ta thấy lập trường của Chúa Giêsu. Matta và Maria là hai chị em mà tính tình rất khác nhau. Cả hai có một người em trai tên là Lazarô (người mà Chúa Giêsu sẽ làm cho sống lại sau đã chết được 4 ngày). Có lẽ đó là một trong những gia đình mà Chúa Giêsu ghé thăm nhiều lần. Thoạt nghe bài Tin Mừng hôm nay, có thể có người thầm trách “Sao Chúa mâu thuẫn quá vậy !”. Mới tuần trước, Chúa kể chuyện người Samaritanô nhân hậu để dạy phải hết lòng phục vụ. Vậy mà hôm nay Chúa lại trách móc bà Matta (tuy chỉ trách nhẹ nhàng thôi nhưng vẫn đau đau trong lòng) chỉ vì bà hết mình phục vụ đón tiếp Chúa. Sao lạ thế ?

Trong Phúc Âm, Chúa Giêsu nhiều lần nhắc nhở chúng ta : “*Đừng quá bận khoăn lo lắng*”. Hôm nay Chúa nhắc lại cho Matta một lần nữa. Ý Chúa muốn khuyên mỗi người chúng ta rằng : “*Con đừng quá bận khoăn lo lắng cho cuộc sống. Hãy biết chạy đến bên Cha mà nghỉ ngơi. Cha sẽ thêm sức sống cho con. Con hãy chọn lấy phần tốt nhất như Maria vậy. Đó là một kho tàng bền vững mà không ai lấy mất được.*”

Hơn nữa, cũng có thể hiểu bài Tin Mừng hôm nay như sau : Phục vụ trong Giáo Hội có nhiều mặt. *Phục vụ bàn ăn* và thi hành các việc bác ái thương người là điều quý. Nhưng *phục vụ Lời Chúa* lại là việc không được xao lãng viện vào những lý do phải phục vụ bác ái. Xin cho mỗi người chúng ta biết lắng nghe tiếng Chúa mời gọi, hãy can đảm đừng những lo toan *phục vụ bàn ăn* để đến bên Chúa mà nghỉ ngơi. Để nhờ Chúa hướng dẫn, việc phục vụ của chúng ta sẽ theo đúng ý Chúa muốn và nhất là để đời sống tâm linh của chúng ta được phát triển toàn diện trong một nếp sống quân bình.

Linh mục Phạm Quang Hồng.